

Летючий капелюх

Марія та Сергій Дяченки

Два братики — Гордійчик та Андрійчик їдуть на літній відпочинок до свого дідуся. Одного дня вони разом з дідусем, песиком Хвостиком та козою Ізабеллою вирушають до річки, але несподівано для себе опиняються на Летючому Капелюсі, тобто на НЛО. Але, на щастя, у хлопчиків є тато — військовий льотчик, мама — інтернет-оператор, і... мобільчик...

Жили-були два хлопчики, два братики.

Один був дуже великий, йому було сім років, він ходив до школи і називався Гордійчик.

А другий був просто великий, йому було п'ять років, і він ходив у садочок. Називався він Андрійчик.

Їхній тато був льотчиком і літав на літаку. Але не на звичайному пасажирському — ні, тато Гордійчика й Андрійчика літав на військовому літаку, а вони такі швидкі, що ніхто до пуття й не знає, які вони на вигляд. Кажуть, що військові літаки — зелені, з гострим носом, але хтозна? Лише придивившись, бува, до військового літака — а він уже й полетів. Ось які вони швидкі. А уявляєте, яким сміливим треба бути, щоб літати на такому літаку?!

А Гордійчикова й Андрійчикова мама працювала на комп'ютері, та не на простому, а на найрозумнішому; він знаходився в самому центрі Києва у величезному будинку з написом "Головний Комп'ютер". Цей комп'ютер був такий розумний, що міг через інтернет з'єднати вас навіть з марсіянами.

Хлопчики дуже любили свого тата і свою маму, а ще вони любили свого дідуся, який жив у селі. Ось тому їм подобалося приїжджати до дідуся в гості. А в селі добре. По-перше, там кури ходять не як у зоопарку, а на волі, просто під ногами. По-друге, там молоко не з пакета, а з корівки чи навіть з кози.

Дідова коза називалася Ізабелла. Вона була добра, але іноді вредна. Андрійчик її трішки побоювався, та все ж любив — за молоко. Влітку Гордійко з Андрійчиком зібралися до дідуся в гості. Гордійчик узяв вудочку, Андрійчик — відро й лопатку, і ще тато дав їм мобільчик. А про мобільчик історія особлива...

Ви, звичайно, знаєте, що мобілка — це така телефонна слухавка без телефону. Андрійчик, коли ще був маленький, думав, що коли від звичайного телефону відрізати слухавку — теж буде мобілка. Узяв і відрізав. Тільки слухавка дзвонити не захотіла, мобілки не вийшло, а мама з татом дуже розсердилися. Навіть страшно сказати, як розсердилися!..

Але і Андрійчик, і Гордійчик тепер знають: мобілка — то не просто відрізана слухавка, мобілка — це особливий телефон. Його можна брати з собою в поле, на річку — куди завгодно, він однак працюватиме без усіляких там шнурів і розеток.

І ось, коли хлопчики зібралися до села, тато дав їм з собою мобілку, але таку

маленьку, що хлопчики назвали її лагідно — мобільчик. Тато сказав, що мобільчик допоможе їм почути одне одного, коли що.

— Як це — "коли що"? — спитав Андрійчик.

А Гордійко промовчав. Він уже знав: якщо тато каже "коли що", то це означає: "Коли щось трапиться".

Але що може трапитися влітку в селі з двома великими хлопчиками? Особливо, якщо вони не самі, а з дідусем, з козою та ще й з Хвостиком? А Хвостик — то такий песик. Його так прозвали тому, що він хвостиком за всіма бігає і ні на крок не відстає. Та ще й увесь час хвостиком своїм помахує.

Одного ранку хлопчики пішли до річки. І дідусь пішов до річки — пасти козу. Коза, зрозуміло, теж пішла, а за ними за всіма Хвостик прихвостився. Гордійко узяв вудочку, банку з черв'яками і прозору торбинку — на рибу. Андрійчик узяв відерце й лопатку, щоб глину на березі помісити і з глини вареників наробити.

А ще Гордійко взяв мобільчика — про всяк випадок. Тато велів усюди носити його з собою.

Прийшли вони до річки і кожен узявся робити своє: коза траву пощипує, дідусь газету почитує, Хвостик за метеликами ганяється, а Гордійко свариться з Андрійком, бо той своєю глиною воду скаламутив і тепер жодна рибинка не ловиться.

А тоді набридло їм сваритися. Вареники не ліпляться, риба не клює, тож Андрійчик і каже Гордійкові:

— Давай татові подзвонимо. А Гордійко відповідає:

— Ти що! Тато суворо-пресуворо наказав не турбувати його з дурницями. А в нас якраз дурниці.

Ось коли що... І тільки-но він це сказав — почалося...

Як звіється вітер, як заколишеться трава, як захитаються дерева!.. Хвостик завив, коза бородою затрясла, дідусь газету випустив — і не дарма, адже саме тієї миті з'являється в небі величезний капелюх, летить над землею і сідає просто на траву!

"Оце дивина! — думають Гордійко з Андрійком. — Гарнесенький капелюшок — завбільшки, як дідова хата, залізний, та ще й з дверцятами".

Цікаво, правда?

А далі закурився над капелюхом зелений димок, і відчують хлопчики, що стали вони легенькі, мов повітряні кульки, і що їх, наче пирососом, затягує повітрям просто в той капелюх... І дідусь слідом за ними пливе, і Хвостик, і коза пливе — вим'я похитується, копита врізнобіч — мекає, бородою трясє...

Не встигли хлопчики отямитись, як уся їхня компанія в капелюсі опинилася.

А в капелюсі тісно і повно-повнісінько маленьких таких зелених чоловічків — мовби яке дитятко з пластиліну їх ліпило, але невдало вийшло: кривенькі, тонконогі, носи стирчать, мов трубочки... І лепечуть вони: то "о-бо-бо", то "а-ба-ба", то "о-го-го". І нічогосінько ж не зрозуміло!

А далі помістили їх усіх — і дідуся, і Андрійчика, й Гордійчика, і Хвостика, й козу — у велику прозору колбу.

Виходить найголовніший зеленяк, ніс трубочкою: "О-хо-хо?" — питає. А коза Ізабелла: "Ме-е-е!"

А він вирішив, мабуть, що вона серед людей найголовніша, коли так сміливо з ним розмовляє. І знову питає: "У-зу-зу?"

А Ізабелла, знай, своє править: "Ме-е-е!.."

А він тоді своїм киває: хапайте, мовляв, козу, будемо з нею досліди робити. Зеленьки схопили козу й поволокли її в якесь крісло — таке, як ото зуби лікують. Коза зі страху аж упріла!

Дідусь перелякався, окуляри загубив, Гордійчика й Андрійчика до себе пригортає. Хвостик перелякався — перестав махати хвостиком і скулить тихесенько. Андрійчик перелякався — тремтить, ось-ось заплаче. Гордійко, звичайно, теж страху наївся, але ж він був старшим сином військового льотчика і вже майже дорослим — сім років якне-як. Ускочили в халепу — треба якось виплутуватися. І саме тоді Гордійкові й згадалося татове коли що...

"Оце вже не дурниці, — подумав Гордійко. — Це ж і є оте що".

І він сягнув у кишеню по мобільчик. А мобільчик наче цього й чекав — екранчик на ньому світиться, кнопочки підморгують... Квапиться Гордійко — згадує, як його тато вчив.

А коза Ізабелла тим часом з крісла: "Ме-е-е!"

А зелені до неї: "А-ля-ля!" — і якісь дротики до кози під'єднують. Андрійчик бачить, що брат не боїться, і теж посміливішав. Підказує, куди натискати. Дуже йому жаль кози. Хоч вона й вреднюща, однак непогана, і молоко в неї смачне... Чого вони до неї причепилися?! Викликає Гордійко тата, а гудка в телефончику немає. Не з'єднується мобільчик з татовим телефоном, хоч ти лусни!..

А зеленяки вже свій дослід починають. Мишками водять, на кнопки натискають. То на козу Ізабеллу подивляться, то на хлопчиків з дідусем поглянуть. А один побачив у Гордійка в руках мобільчик, носотрубочкою засопів — і до нього! У хлопчиків душа в п'яти: відбере мобільчик — і кінець: завезуть Гордійка з Андрійчиком на далеку планету, і прощайте, мамо-тату!

І невідомо чим би це закінчилось, як раптом у зеленяка під ногами: хресь! А це дідусеві окуляри знайшлися. Тобто хлопчики зрозуміли, що це дідусеві окуляри, а зеленяк не знав, що то таке. Відразу забув про мобільчик — окуляри в руках крутить. І таки не дурний — здогадався для чого окуляри! Козі Ізабеллі їх несе і на козячого носа націплює. Коза в окулярах, уявляєте?

А мобільчик і далі мовчить...

Андрійчик плаче, Гордійко теж плаче, мобільчика гладить і благає: "Будь ласка! Любий мобільчику, з'єднай нас із татком, хіба тобі важко! Ми тебе дуже-дуже просимо: з'єднай!.."

І раптом — чи то Гордійко якось по-особливому антену повернув, чи мобільчик дуже сильно пожалів хлопчиків — лунає гудок у телефончику! Тоненький такий гудочок, мовби заспівав мобільчик, мовби ниточку протяг... Протяг ниточку, відшукує,

де їхній тато на літаку літає. Шукає, шукає... Знайшов!

— Алло! — каже тато.

А хлопчики у два голоси:

— Татку, татку! Нас зелені чоловічки в летючий капелюх піймали, і вже козу у сканер засунули!

— Що за дурниці! — каже тато, і голос у нього дуже сердитий. — Ви з вашими дурницями перебили мені важливу нараду!..

— Татку, татку! — плачуть Гордійко з Андрійчиком. — Ми не жартуємо! Тут дідусь, його теж піймали! Якщо ти нас не врятуєш, то більше ніколи-ніколи не матимеш на кого сердитися!

А дідусь теж хотів щось сказати, проте не може й слова вимовити. Тільки покректує. Але тато й без нього вже зрозумів, що настало оте коли що, про яке він казав. Бо ж не будуть майже дорослі сини військового льотчика ні з того, ні з сього плакати.

— Так, — каже тато, — ваші координати? Тобто, де ви знаходитесь?

— У капелюсі... Тобто — в летючій тарілці...

— А окрім тарілки, ви щось бачите?

— Козу бачимо... Дідуся, Хвостика, зеленяків цих бачимо...

— Зрозуміло, — каже тато. — Тільки не вимикайте мобільчик! За його сигналом ми з маминим комп'ютером знайдемо вас!

І в телефончику стало тихо, лише десь далеко-далеко військові команди чутно, і як хтось на них відповідає:

"Слухаю!.. Слухаю!.. Буде виконано!"

Що тепер хлопчикам робити? Тільки чекати. А чекати все страшніше — коза хоч і в окулярах, але мекає вже якось дивно, дуже тихо і мовби спросоння. А ці зеленяки — навпаки — розговорилися: і "и-хи-хи", і "о-цо-цо", і "у-тю-тю"...

Раптом на екрані мобільчика якісь букви з'являються. Добре, що Гордійчик уже вмів читати! І Андрійчик, до речі, теж умів. Але тільки по складах. Ось Гордійко читає:

"СИНОЧКИ, ТРИМАЙТЕСЯ! Я ЗНАЙШЛА ВАС ПО ІНТЕРНЕТУ! ТАТО ВИЛІТАЄ НА ДОПОМОГУ. МАМА".

Тут хлопчики на радощах попідстрибували, обнялися. І даремно, бо зеленяк — той, що на дідусеві окуляри наступив, — одразу ж здогадався, що це не просто так. Носом-трубочкою засвистів — і знову прямує до Гордійка з Андрійчиком, на мобільчик поглядає... Ось уже руку свою тоненьку простяг...

Але враз як закричать усі зеленяки! Як кинуться до свого зеленого екрана — а там і великий екран був, Андрійко з Гордійком лише тепер його зауважили...

І бачать хлопчики — на екрані літак військовий. Уперше в житті бачать його ось так близьенько! Ніс гострий, крила, як у коршуна, а на кабіні лев золотий намальований. І прапор український з тризубом.

— Татко! Це ж татко! — кричать Гордійко з Андрійчиком. — Це наш татко летить, чуєте, зеленяки?! Відпускайте нашу козу!

А зеленьки порадилися, побігали — і вилітає військовому літакові назустріч кругла така, уся в голках, наче каштан стопудовий, — вилітає інопланетянська зелена БОМБА... Страшно, так?

Бомба зірвалася — і все небо ніби в темній фарбі, і літак не бачить, куди йому летіти...

Дурні зеленьки! Не знають, що військовий літак і в суцільній темряві долетить куди треба. Для цього в його в кабіні прилади різні... Не допомогла бомба. Не відстає від летючого капелюха літаючий тато.

Тоді зеленьки швиденько по стільцях розсілися, та як натиснуть, як наддадуть швидкості! У хлопчиків аж дух захопило — так швидко летючий капелюх уперед помчав.

Літак відстає, відстає, відстає... Страшно?

А літак теж не простий. Він у десять разів швидше за будь-який їхній капелюх літати може. Просто це хитрість така: спершу ледь-ледь відстати, а тоді різко вперед — і готова мішень.

Ось лише Гордійчиків і Андрійчиків тато по капелюсі стріляти боявся. Адже там його синочки! А якщо в них потрапить — що тоді? Військові льотчики — вони все наперед розраховують...

Ось тому почав тато довкола капелюха кружляти. То справа зайде, то зліва, то знизу вирине, то зверху наляже...

Капелюх ухиляється, зеленьки зі страху геть позеленіли, а нічого не вдіють: не розуміють інопланетяни, чого від них хочуть.

Тут Гордійко згадав, що йому тато про інтернет розповідав. Куди натискати, щоб мобільчик з маминим комп'ютером зв'язався. А мамин комп'ютер усі мови знає — може, й з інопланетянами розбереться? Згадав Гордійко і почав на кнопки натискати.

А мобільчик і радий — вогниками переморгується, букви екраном біжать... І ось висвічується на екранчику: "О-мо-мо!"

Гордійко з Андрійчиком в один голос:

— О-мо-мо!

Зеленьки як стояли, так і сіли. А хлопчики далі:

— А-ра-ра!

Це означає: "Якщо ви негайно не приземлитесь і нас не випустите, то наш тато всіх вас накрис".

А зеленьки, виявляється, не дурні. На екран поглянули, де літак військовий, на хлопчиків, на дідуса, на козу Ізабеллу... І поволеньки капелюх донизу пішов. Сів, на землі закріпився.

Відчувають хлопчики, що стали вони знову легші за повітря, і той самий "пилосос", який у тарілку їх затягував, тепер назад на волю вивантажує — Гордійчика, Андрійчика, дідуса, песика Хвостика...

А де Ізабелла?!

— У-гу-гу! — кричать хлопчики.

Це означає: "Якщо ви негайно не повернете нам козу, то всю вашу цивілізацію буде знищено за 24 земні години!"

Тоді вилітає з капелюха, як на хмарці, коза і — плюсь на травичку, а очі в неї очамрілі.

Ось і все.

Тільки-но випустили всіх, капелюх фіть — і в небо, і швиденько-швиденько почав зникати — розтанув, мовби й не було...

Тут почулося завивання, гуркіт — і просто на поле літак приземлився. А військовим літакам однаково де сідати — чи земля, чи вода, чи поле з кукурудзою, тільки б корова не підвернулася чи там трактор. І вистрибує з літака тато, але не в льотній формі, а чомусь у сорочці з краваткою, і шолом у руках. Як кинеться він хлопчиків обіймати, і дідуся обіймати, і Хвостика...

А тут знову почулося ревіння мотора, і на поле увірвався великий джип, і з нього вистрибнула мама. Як кинеться вона хлопчиків цілувати, і дідуся цілувати, і тата, між іншим, теж цілувати... І навіть козу один раз поцілувала.

— Молодці! — сказав тоді тато Андрійкові з Гордійком. — Ви — справжні герої! Як ви не розгубилися, не здрейфили?

— Це все ви з мамою зробили... Та ще мобільчик. А ми — що?.. Ми нічого: ми тільки на кнопки натискали, — сказав Гордійко.

А потім у газеті написали: "Тато — військовий льотчик, та мама — інтернет-оператор Головного Комп'ютера країни, врятували від інопланетян двох своїх синочків, їхнього дідуся й козу Ізабеллу!" Все правильно, Хвостика тільки згадати забули. Але ці газети завжди щось не так напишуть...

Мобільчик став дуже знаменитий. А тато подарував Гордійкові з Андрійком два нові телефони, і навіть дозволив іноді дзвонити просто так, з дурницями. Хвостикові вичесали з хвоста реп'яхи і сфотографували для собачого журналу.

А коза... Тільки ви нікому не кажіть. Коза заговорила по-зеленяцькому... тобто по-інопланетянськи. Замість "ме-е-е" — то "е-ме-ме", то "и-ми-ми", то "у-му-му"...

Андрійчик попросив дідуся нікому цієї таємниці не відкривати, бо коли довідаються вчені, то ще заберуть козу до свого інституту й почнуть її вивчати, як ті зеленяки...

А ввечері, коли небо ясне, коза Ізабелла любить посеред двору сісти і на зорі дивитися. Дивиться так зачаровано, печально, бородою потрушує, а іноді ще й зітхне: "Е-ге-ге"... І що вона має на увазі? Хтозна...